

VILLA DE WAL

“En vanaf het moment dat Alice haar eerste stap in dit huis zette, begonnen haar handen te jeuken. Ze moest iets maken! Het was de beslotenheid van de villa in het midden van deze bossen.”

In mijn gesprek met een aantal kunstenaars die hier verblijven, heb ik ze gevraagd wie of wat voor hen het spook is.

Sylvia Defrance:

Tekenkunst, video, cross-over

De lange, donkere oprit naar de villa is sinister, maar het spook is voor mij de vuilbakken buitenzetten, telefoneren, wassen... de dagdagelijkse beslommeringen. Villa de Wal is een no-zone, een mentale ruimte, losgekoppeld van tijd, een no-zone die ik kan en wil bewaren doordat ze losstaat van mijn eigen huis.

Toen ik weg wilde, toonde ze me nog iets raar. Onder haar venster lagen zeker 100 dode lieveheersbeestjes en die vormden een tapijtje. Ik wist genoeg.

Alice was gepasseerd.

Elke Desutter:

Installatie, video

Ik ben hier 's avonds bang. Alice komt enkel als het donker is omdat de eenzaamheid er dan ook is dus ik probeer voor 't donker weg te zijn.

Er is onlangs iets vreemds gebeurd. Er zat plots een gat in één van mijn werken en niemand had het gedaan. Het werk stond hoog, bovenop een kast in haar atelier, dus was niet evident om het te doen.

Ze toont me haar werk, het gaat oa over disconnectie en ik vind het mysterieus. Maar dan ineens toont ze me een zelfportret van haar dat langzaam overgaat in het gezicht van haar grootmoeder. Mijn haar komt recht! Het is zo griezelig herkenbaar!

ThoMas Peeters:

Installatie, fotografie, video

Ik laat mij niet weggagen door het spook! Ik geef toe dat het hier soms griezelig is, een deel van het leven van de vorige bewoners hangt hier nog rond, maar dat beangstigt me niet. Integendeel. Ik ben hier graag 's avonds.

Mijn spook zit overal, behalve hier.

Het feit dat ik hier alleen zit, geeft mij een zeer goed gevoel

Ruth van Haren Noman:

Schilderkunst

Ik ben gewend aan de stilte, ik vind het iets magisch hebben. Ik voel mij hier veilig, op een aangename manier geïsoleerd.

Het spook zijn de anderen (of zoals Sartre zei: l'enfer c'est les autres) De mensen die me afleiden en weghouden van mijn werk.

Ik heb weinig tijd dus ik wil werken.

Ik heb geen schrik van het spook. Ik heb het overwonnen.

De kunstwereld kon me vroeger onrustig maken. Het spook is de verwachtingen die de buitenwereld aan je opdringt en het stemmetje in je hoofd dat eraan toegeeft en zegt : 'Ja, maar zou je misschien toch niet beter zoiets maken'

Vroeger had ik een schuldgevoel als ik niet kwam werken, voelde me soms onvrij en ben toen een jaar gestopt met schilderen.

Nu voelt het als een luxe om hier te komen.

Hier ben ik goed, hier ben ik veilig.

(hieronder stukje uit mail van Ruth na mijn performance op de 'Open atelierdag'.)

Ik dacht nog na over mijn 'spook'; had het gevoel dat het toch nog niet helemaal dat was wat ik jou vertelde; schrok ook beetje van dat ' l'enfer c'est l'autre'; dat past toch niet helemaal bij mij... Dat sloeg vooral op mijn verlangen naar isolement als ik werk.

Hieronder een nieuwe formulering van ' mijn spook'; ik krabbelde het neer in de trein.

Het spook is alles wat het stromen van mijn creatieve energie in de weg staat; niet alleen in het atelier, maar overal.

De twijfels, de stoorzenders, de verlamming, de onrust, de worsteling met verf die in modder verandert, de zelfcensuur.

Dus eigenlijk is het spook vooral iets in, van mij.

Iets hardnekkigs en stroefs, iets wat me keer op keer op de proef stelt. Kunst maken is geen pretje, meestal.

Keer op keer moet het spook overwonnen worden, de zuurstof en de lucht er weer in gepompt worden, de lichtheid en de humor, de relativering ook.

Daar houdt het spook niet van.

En toch, het spook is ook mijn bondgenoot.

Het is juist door die worsteling, de twijfels en het geknoei dat het werk uiteindelijk wordt wat het moet zijn.

Zonder het spook zouden mijn schilderijen er ook niet zijn.

Vicky Lema:

Schilderkunst, tekenkunst

Als kind had ik enorm veel schrik van spoken en op een dag vroeg ik aan mijn grootmoeder of die schrik zou verdwijnen naarmate ik ouder werd.

Ja, zei ze, maar ze loog dat ze zwart zag, want ik heb nog altijd schrik van spoken. Ik heb altijd een beetje schrik bij het binnenkomen van het gebouw, maar nog meer heb ik schrik van het niets. Het is iets existentialistisch bij mij. Ik kan flippen als ik denk aan doodgaan en wat er dan gebeurt. De donkerte is het spook.

Melissa Annie B:

Fotografie

Komt binnen met drie grote foto's onder haar armen, ze luistert heel aandachtig naar wat ik vertel en zegt dan: 'Je gaat het niet geloven, maar ik heb het spook meegebracht.'

Ze toont me drie prachtige foto's waarop ik een vrouw zie liggen in een uitgerafeld, wit kledingstuk, op het tapijt van een oud huis. Haar gezicht is niet te zien en je kan door haar heen kijken!

Je ziet het tapijt door haar lichaam!

OMG het spook!

Chiara Lammens:

Tekenkunst

Ik ben het spook, zegt ze. Maar dat kan niet want ik ben het spook. Tenzij Alice zich die dag in haar had gematerialiseerd...

Het spook is de chaos, zegt ze dan.

Het spook heeft hier vannacht weer van alles op elkaar gestapeld.

Wie heeft dat hier op dat gezet?

Hoe komt het dat dit rek is omgevallen?

Wie heeft die rommel hier gemaakt? Wie?

Alice heeft het gedaan!

Fen De Winter:

Schilderkunst, tekenkunst

Een spook? Ffff, eerst zien en dan geloven, zegt hij.

Maar dan praten we verder en hij vertelt dat hij gelooft in verschillende realiteiten die zich tegelijk afspelen.

We weten het, maar we weten het niet.

Als er hier dan al een spook zit, dan zit het in mezelf.

De twijfels, het gevecht.

Het spook is de schaduw op mijn rug.

Het spook is het 'teveel'.

Soms heb ik teveel ideeën en dan zet ik mezelf schaakmat. Dat is contraproductief. Dat is toch het... nee, ik ga het niet blijven herhalen.

Ritsart Gobyn:

Ik geloof niet in spoken en kan het ook niet zien want ik ben een 9 to 5 schilder.

't Is waar, Alice is hier enkel 's avonds of als er veel bezoek komt.

Maar dan vertelt hij me over zijn werk en het gaat over 'sporen, dingen die toevallig achtergelaten worden, met de nadruk op toevallig.

Hij wil niet vastzitten, smijt zich in het niets en gaat het gevecht aan met zichzelf en maakt enorm veel rommel als hij werkt.

Eigenlijk gaat hij de confrontatie aan met de spoken van alle andere artiesten hier in de villa, maar dat is normaal, want hij is de conciërge van Villa de Wal.